

סיגל פרלמן

כל מה שבא

לבעלי,

כל הדמויות, השמות, האירועים, המקומות, הקישורים, הכל הכל מצוץ מהאצבע. כלומר מצצתי, אבל רק בסיפור. במציאות מצצתי רק לך. ואל תחשוב אפילו לקחת את הסיפור הזה לבית דין רבני. לא יאמינו לך. שלך, באהבת נצח, אשתך.

שתי אפשרויות היו לי: לעמוד בחלון האוניברסיטה בקומה 30 ולצווח – אני לא רוצה למות, אני לא רוצה למות, או, וזאת האפשרות השנייה, להזדיין עם כל מה שבא. אני לא אומרת את זה כדי להדהים. בספרות היום, כל אחת מנסה עד שפשוט בא להקיא. אני מעדיפה להיצמד לאמת. על בדיון אני יודעת הכל וגם על זיונים מחוץ לנישואים, יסלח לי אלוהים. מה זה מחוץ לנישואים? אני לא לגמרי מבינה. לבחור קרמיקה לאמבטיה, זה בתוך הנישואים או מחוץ לנישואים? טוב, זה מובהק. אסיפות הורים? גם. נסיעה באוטו? בין לבין. זיון בבית, במיטה, עם הבעל? מאוד מובהק. וזיון בבית, במיטה, עם מישהו אחר? זה בחוץ או בפנים? אני רוצה לנסות ולחדד את זה קצת יותר. למצוץ למישהו ולהסתכל תוך כדי כך לעבר התמונה של הבעל ליד המיטה? אם הבעל לא מחייך, זו לא בעיה. זה בפנים. אבל אם הוא מחייך והפה שלו פתוח?

לבעלי,

עד כאן הכל תיאוריה בדיונית. או בדיון תיאורטי. עכשיו, צא מהחדר ותן לי לכתוב.

אוהבת מתמיד, אוהבת תמיד
אשתך.

נניח, ככה. לצאת לבית קפה. לקרוא ספר. להניח רגל על רגל. חצאית קצרה. לא מדי. אבל אפשר גם מדי. הספר מאַזן. לא להביט לשום כיוון. להיות מרוכזת.

לסמן הערות בעיפרון. לחייך למלצרית. להחליף את רגל שמאל ברגל ימין. ללחך את השפתיים. להוציא סיגריה, להכניס אותה בחזרה כשעין ימין קולטת מישהו. מבוגר? לא מאוד. לבוש יפה? כן. הגרביים מתאימים לנעליים? לא בטוח. אשתו יושבת לידו. נראית חרא. היא אוכלת, הפרה, ואני לא. כל אחת והתשוקות שלה, ככה אני מביטה בה בתיעוב והוא מביט בי מביטה בה בתיעוב והתיעוב עובר אליו. הוא מתפצל לשניים: תיעוב אליה, והחלק התחתון של הגוף שלו בפוטוסינתזה אלי. הפרה לא יודעת כלום. אחד אפס לטובתי.

לבעלי,

אימונים, רק אימונים. אני לא עושה כלום, רק מתאמנת על יבש. האולימפיאדה זה רק איתך, אהובי.
אשתך.

נ.ב. הקטע הקצר הבא הוא תקציר של שיחה בין שתי מומחיות בספירת מלאי.

זין באורך בינוני, נטייה קלה ימינה: בחור אחד גבוה מאוד, אלמן מאוד, משתן נשים, אוכל נשים, רואים לפי השיניים, לבנות ויפות, מכונית שחורה, גדולה, שני בנים ובת, חליפה אפורה, חולצה לבנה, חגורה עבה, עניבה אדומה, והחיוך.

זין באורך בינוני, ישר: בחור אחד, בינוני מאוד, נקודת חן חומה גדולה על כתף שמאל, קעקוע של עקרב על כתף ימין, רגליים שעירות, תחת שטוח, הנדסאי מזון.

אין זין, יש כפתור: שוטר, מדים מגוהצים, בוכה בסרטים שוודיים. זין ארוך, עבה, להנפת הדגל, עמוד דום: גבוה, שיער שחור, גבות עבות, זקן מסוגנן לאורך הלסת, האוטו שלו גדול ואפור, את ראשו היא ליקקה ונתנה לו נשיקה.

ועכשיו, כל מה שבא. התחתנתי בגיל 20. לחופה הגעתי עם מדים ישר מהבוקר אחרי השחרור, אבל זה עוד היה באזור האפור. אם בבוקר לכשתי מדים, למה שבערב של אותו יום יקחו אותם ממני. ככניסה לאולם, כל האורחים הצדיעו לי וכך גם הרב הצבאי. למחרת בבוקר נסענו לשדה התעופה, בעלי ואני. הוא במכנסיים קצרים ובחולצת פולו כתומה ואני במדים. הסלקטורים בשדה התעופה הצדיעו לי. גם הדיילות במטוס. ביוון התפשטתי, אבל רק בחדר. הסתובבנו באתונה ועלינו לאולימפוס. למעלה, על ההר, בעלי העניק לי שרשרת וטבעת להשלמת המראה. כל התיירים הצדיעו לי. הרגשתי על האולימפוס.

לחדר לידה, אחרי שנה ושלושה חודשים, הגעתי במדים. החולצה היתה בסדר ואת המכנסיים אמא שלי הרחיבה עם גומי. הורדתי אותם בחדר הלידה, אי אפשר ללדת ככה תינוק, וכשהתינוקת יצאה, היא ליקקה לי את הכפתור מעל הפטמה. אחר כך נולדו עוד שלושה ילדים, ובכלל, כל העסק היה מכובד מאוד. את אמא, הילדים למדו מהר, צריך לכבד, לא בגלל המדים, אלא משום שאמא יש רק אחת. בגיל 35 פשטתי את המדים והכנסתי אותם לשקית ואת השקית למדף העליון בארון, מאחור. התחלתי להזדיין עם כל מה שבא. שוטרים, חיילי חובה, חיילי קבע, משמר הגבול, חיילות חיב"ה. הכל נשאר במשפחה.

לבעלי,

מה שקראת עכשיו נועד להסיח את דעתך. הגרוטסקה, כידוע, מסירה כל חשש מלב בעלים.
בהצדעה,
אשתך.

רשומון, אוטוביוגרפיה, בקיצור, כל האמת: ביום שלישי, 22.4.08 הכרתי עורך דין, מומחה לחוזים, שותף בכיר במשרד בעיר, גר ברחוב ארלוזורוב בדירת גג, שלושה חדרים, נשוי, אשתו עובדת מחוץ לעיר. יפה, רזה, עקרה. בפעם הראשונה הזדיינו אצלו בדירה. שעתים. כל שושנת הרוחות. בפעם השנייה, זה היה בשמונה בערב, במשרד שלו. שולחן, שטיח, שטיח, שולחן. בפעם השלישית הוא הגיע אלי, פרשתי מצעים חדשים על המיטה, מצצתי לו והוא גמר. זה היה רבע שעה אחרי שהגיע. אחר כך, כעבור חצי שעה, גמר שוב. הפעם, הכתם נשאר על המיטה. כשהלך, החלפתי מצעים. אחר כך נפגשנו עוד 30 או 35 פעמים. נשים זוכרות מה קרה בדיוק רק בפעמים הראשונות. כל מה שקרה מאז התערבל. זיון בתוך זיון בתוך זיון. לפעמים, בין לבין, פינטזתי עליו. לא כשהייתי איתך. אני לא מוכנה לחתום על זה. אבל מה שחשוב, זה הלב, הלב. והלב שלי איתך.

לבעלי,

אם לא קראת, עדיף שלא תקרא. מתי אתה מגיע היום? הכנתי פשטידה.
שלך, לנצח נצחים,
אשתך.